

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1806-05-12)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1806-05-12)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 90. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L001991707000053.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Spiellerup, 12te May 1806.

Min kiæreste, bedste Veninde!

Som jeg i Eftermiddag vilde sat mig hen for at trøste Dem lidt, dersom jeg aleene kunde, kom der Bud, om jeg vilde komme ned til min gamle Degns, hvor der var Fremmede, og da jeg ikke kunde sige Nej, har jeg maattet tilbringe Aftenen der, og nu er det silde. Dog vilde jeg saa gjerne, siden De vil at jeg skal trøste Dem, idetmindste lade Dem see min Villie dertil, omendskiøndt min Evne er kun liden. Jeg kan ogsaa deraf see, hvor meget jeg endnu har tilbage for at være mit Embede voxen, at jeg kun saa lidet duer til at trøste. Dagen over har jeg selv meere behøvet Trøst, end kunnet give den, og nu har jeg rigtignok, skiøndt ikke egentlig moeret mig, dog været glad; og det trøster mig vel, at jeg dog altid igiens. 91saa let bliver glad, thi det er dog noget Godt — men jeg vilde saa gjerne ogsaa kunne meddeele Andre min Glæde, og det kan jeg kun saa lidet. Saaledes vilde jeg nu saa gjerne meddeele Dem Noget af den Roe, som jeg i dette Øjeblik har. De troer dog vel ikke, at jeg vil bebrejde Dem, at De var saa bedrøvet, som De var, over den stakkels Fri. Jeg glæder mig vist over, at De er saa varm og saa øm; dog vilde jeg rigtignok gjerne snart igien have Dem glad, naar jeg kun vidste, hvad jeg skal sige for at kunne bidrage dertil. — Det kan jeg vel sige, at De har Uret, naar De forestiller Dem Bakkehuset som Aarsagen til hans Sygdom; thi havde han ikke gaaet derud, saa havde han vel gaaet andensteds hen — han kunde ligesaa vel i Huset være bleven forkiølet, og dersom Døden ikke havde været over ham, saa var den vel ikke kommet ved Forkiølelsen aleene. Dette kunde De vel selv sige Dem; men det kommer mig for, som havde jeg endnu megen anden Trøst til Dem. De klager over, at han skal i Jorden; men jeg veed ikke, hvorledes den Tanke immer meere forsvinder for mig; Døden bliver altid meer for mig Livets Begyndelse, og Graven aabnet. Jo meere jeg overbeviises om, hvor lidet det Jordiske er — thi der er jo intet Øjeblik blivende, men alle disse Ting forgaae — jo meere jeg overbeviises om, at kun det Skiønne og Gode er og bliver, desmeere seer jeg ogsaa kun Indskrænkningens og Ufuldkommenhedens Død, men det Fuldkomnere gaae frem i altid herligere Liv. Novalis taler et Sted om Billedgallerierne, at de ere ligesom den tilkommende Verdens Sovekamre, hvoraf de skiønne sovende Skikkelser engang skulle vaagne; og for Enhver, som ikke har den Ugudelighed at ville forklare det Idealske som en forvildet Feberdrøm, maae det vel være aabenbart, at Kilden dertil ikke er noget Subjectivt, men den egentlig evige Strøm, hvori vi leve, røres og ere. Det, der kan blive sygt, visner, det, der kan døe, dør, men Guds Billede dør ikke, saa vist som Guds Væsen er det aleene Blivende. Derfor ligger den dejlige Dreng heller ikke i Jorden, som Noget, der var forstyrret; thi Alt, s. 92hvad der er elskeligt, er slet ikke jordisk, kan paa ingen Maade forklares af det Jordiske; derfor kan Jorden vel tage Sit tilbage, men ogsaa Himmelen Sit. Mig er det intet ubehageligt Syn at see „en lille Guds Engel" død, thi hvad havde den dog kunnet i Verden uden besmittes? Jeg veed vel, at Engle ogsaa skulle opdrages, men maaskee behøve de ej saa haard en Opdragelse som vi. Uagtet al Bitterhed er der dog tillige noget Sødt i, naar et usædvanlig elskværdigt Barn eller ungt Menneske dør tidligt — man sagde tilforn i gudelige Skriver om Saadanne, at Gud „hastede med dem fra de Onde"; denne Tanke har vist meget Trøstende.

Gud skee Lov, at De med saadan Inderlighed kan slutte Dem til Alt hvad De elsker. Hvad Bedrøvelse vi end kan have derved, hvad vi end derved kunne forledes til, som „fornuftige Folk" ere frie for, var det dog bedre, om vi ikke havde det varme Hjerte? — Endnu maae jeg dog sige Dem, hvad jeg forleden i en Kirkefader læste om det Blomster Amaranten. Navnet betyder: den Uforkrænkelige, og han siger derom: de Blomster bærer Jorden ikke, men Himmelen aleene.

De skal ikke glemme Deres Fri, men de skal snart blive en glad Niece, som De altid er en usigelig god Niece. Gud velsigne Dem!

Deres
J. P. M.

6te Junii 1806.

— I denne Tiid læser jeg om Aftenen Saxo, som jeg aldrig før har læst, og som, hvor meget Godt jeg end havde ventet af ham, dog interesserer mig langt meere, end jeg havde ventet. Ogsaa har jeg omsider, læst Herders Homilier, som have behaget mig meget. Næst efter hans „Briefe über das Studium der Theologie" er dette det Bedste, jeg kiender af ham; ogsaa har det glædet mig, at jeg her næsten ikke har mærket, hvad jeg ellers saa ofte har fundet hos ham, at hans. 93dog egentlig ligger paa „Miøsen" *) og „propheterer" — i de sidste Tiider forekom det mig endog, som om han næsten var druknet i bart Vand. De maae ikke forarge mig, at jeg nu og ellers dømmes noget umildt om Herder. Dette kommer ikke deraf, at endeel af hans Skriver synes mig flau, og at de næsten alle meere synes mig Bøger med noget — undertiden meget Godt i, end gode Bøger; men der er næsten i dem alle Noget — jeg veed ikke fuldkommen hvad — som jeg ikke med Sandhed kan sige andet om, end at det er mig imod i mit inderste Hjerte. Dersom Andre, og fornemmeligen De, som dog ellers dømmes saa liigt med mig, finde dette rigtignok haarde Ord uretfærdigt, saa er det et nyt Beviis paa den trøstelige Sætning, at det, der virker Aversion blandt Mennesker, derfor ikke behøver at være noget saa meget Ondt hos dem, som man føler Aversionen for; de Mennesker skulde kun ikke være for hverandre, for Resten kan de paa begge Sider være ret smukke Folk. —